
Kurów, st. 1, gm. Wieluń, woj. łódzkie, AZP 77-42/1

Informator Archeologiczny : badania 33, 65

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Krakowie.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Via Archaeologica”, „Materiałach z badań wykopaliskowych na trasie autostrady A4 w Małopolsce”.

Badania będą kontynuowane.

KURÓW, st. 1, gm. Wieluń, woj. łódzkie, AZP 77-42/1

- grodzisko kultury łużyckiej z V okresu epoki brązu
- ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego

Badania prowadził mgr Radosław Janiak. Finansował Uniwersytet Łódzki. Trzeci sezon badań.

Grodzisko położone jest 4 km na zachód od wsi. Zlokalizowane zostało na piaszczystym wyniesieniu, które od północy wyodrębnia dolina zmeliorowanej obecnie rzeki Pysznej. Z pozostałych trzech stron otoczone jest obniżeniem terenu, niegdyś zabagnionym. Obiekt zajmuje powierzchnię około 25 ha.

Prowadzone w 1999 roku prace wykopaliskowe koncentrowały się we wschodniej części obiektu. Wykop o wymiarach 22,5 x 2 m zlokalizowano tak, aby rozpoznać nawarstwienia wału obronnego oraz przylegającego do niego fragmentu majdanu.

W trakcie badań udało się stwierdzić, że również w tej części umocnień, podobnie zresztą jak w części południowo-zachodniej, funkcjonowały fortyfikacje wzniesione w konstrukcji drewniano-ziemnej. Dodać jednak należy, iż ze względu na znaczne zniszczenie wału obronnego poniższe ustalenia dotyczą tylko partii przyziemia. Licowanie od strony przedpoła tworzyła konstrukcja szalunkowa, której drewniane belki ułożono równolegle do linii przebiegu wału, a od strony przedpoła zabezpieczone były pionowo ustawionymi słupami. Zewnętrzna ściana licująca spoczywała na kamiennej stopie fundamentowej szerokości około 1 metra. Ścianę licującą od strony majdanu tworzyła konstrukcja plecionkowa. Odległość między licowaniem fortyfikacji wynosiła około 5 metrów. Jądro wału tworzyły warstwy próchnicy zebranej zapewne z najbliższego otoczenia oraz żółtego piasku.

Na majdanie, u podstawy wału odkryto nowożytnie wkopy, będące prawdopodobnie relikdami nowożytnych rowów melioracyjnych, biegnących wzdłuż linii przebiegu umocnień. Spowodowały one zniszczenie zarówno warstw destrukcyjnych wału obronnego, jak również nawarstwień fragmentu majdanu przylegającego do wału.

Odkryty w wykopie materiał ceramiczny podgrupy kępińskiej grupy górnośląsko-małopolskiej kultury łużyckiej datować należy na późną epokę brązu. W trakcie badań pozyskano także trzy zabytki krzemienne.

Badania będą kontynuowane.

LIPNIK, st. 5, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-79/155

- osada kultury trzcinieckiej i z wczesnej fazy kultury łużyckiej
- cmentarzysko grupy tarnobrzesckiej kultury łużyckiej

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w sierpniu przez dr. Wojciecha Blajera (autor sprawozdania, Instytut Archeologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Przemyślu). Finansowane przez WKZ woj. podkarpackiego z/s w Przemyślu, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 332 m².

Pozostałości grobów występowały tuż pod warstwą ziemi ornej, w północnej części stanowiska na głębokości około 25-30 cm, w części południowej na głębokości 50-60 cm, w jasnoszarym podglebiu lub żółtawym, gliniasto-lessowym calcu. Wyeksplorowano 59 obiektów uznanych za ciało-palne groby popielnicowe i 1 grób ciało-palny bezpopielnicowy. W około 1/2 przypadków zachowała się połowa bądź większa część popielnicy. Interpretacja innych obiektów – co najmniej 9 skupisk